

Învierea

Flori de gând

În buchet de poezie

Cristina Pop

Introducere

Postul Mare este perioada anului în care privim cu mai multă înțelegere spre ființa noastră, ascultăm nevoile sufletului și încercăm să le împlinim ca buni creștini și oameni responsabili de dimensiunea noastră duhovnicească. Aceasta nu trebuie să piară în tumultul social ce invadează individul, ci are nevoie de un timp pe care să îl dedicăm, precum creșterii trupești, astfel și creșterii duhovnicești. Să luăm seama la dorințele sufletului este un act de bună credință și respect nu doar față de noi înșine, ci mai ales față de strămoșii noștri de la care am moștenit sau ne-a fost transmis un tipar de credință, de viață după un cod al bunelor maniere duhovnicești. Primăvara este și timpul reînnoirii disponibilității noastre sufletești față de Dumnezeu. Dacă Îl voi căuta tot mai ades și îmi voi dedica timpul acestui dialog de patruzeci și ceva de zile cu Dumnezeu, voi simți cu siguranță pătrunderea într-o dimensiune superioară realității zilnice. Pornesc la drum și iau cu mine cuvinte de învățătură ale Sfinților Părinți, ceea ce duhovnicul îmi dăruiește drept cuvânt de leac, dar iau și un jurnal în care să notez manifestarea postului în gândurile mele, în reacțiile mele mai ales nespuse semenilor mei pentru că am nevoie de un instrument de analiză a sufletului, dar nu unul pasiv, pentru că de la o spovedanie la alta sigur voi lăsa sub preș anumite detalii, iar atunci un suport de notat trăirile interioare îmi este de folos. Drum bun pe calea postului tuturor gândurilor mele ce nu îmi dau pace, tiparelor pe care le-am conștientizat greșite și de care vreau să mă eliberez, dar și lucrurilor pe care le-am făcut greșit până acum față de aproapele și pe care vreau să le îmbunătățesc! Scopul meu este de a-L aduce pe Hristos în cămăruța mică a inimii mele pentru a lumina și sfinți ființa toată!

Autoarea

Ziua 1 Luni

Sună insistent la ușa sufletului meu

Sunt ocupată să răspund nevoilor în curs,

Să mai aștepte, sau să plece

Va reveni oricum, sunt ocupată tare,

Nu am timp să răspund...

Și apoi, de când aștept un moment

Să fiu doar eu și Dumnezeu ...

Mai sună rar și-mi dau răgaz

Să mă îndrept spre ea, ieșirea din urgența mea de zi cu zi,

Deschid.

Doamne, bine ai venit!

Sunt surprinsă și nepregătită dar,

Te rog așteaptă Tu puțin,

În anticamera sufletului meu,

Nu am timp acum să mă ocup de mine sau de Tine,

Sunt așteptată, vai, iar timpul nu mă iartă dacă

Din condiționalul său cuprinzător să scap chiar eu aș îndrăzni,

Și Timpul Tău, chiar eu îl abandonez crezând că știe aștepta un păcătos de seama mea.

Așteaptă Tu, Doamne, așadar, și voi veni eu negreșit.

L-am lăsat și am dispărut în negura timpului meu

În care oameni, clădiri, șosele, magazine, spitale, alimente

Mă venerează într-atât încât în locul lui Dumnezeu mă așez chiar eu.

Nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt
Anestezicul e un cuvânt
Așteaptă, Tu, Doamne...
Eu sunt așteptată altundeva
Nu-n Timpul Tău, ci în al meu, al meu, al meu...

Oamenii se îndepărtează în lumini și umbre pe scena unui circ
Clădirile se dărâmă în cataclismul unui univers
Șoselele se îndepărtează de scopul ce mă interesează
Spitalele se înmulțesc într-un vals șubred
Amețesc
Alimentele înghit ființe întregi
Ce vise n-au oricum de când au uitat că-n rugăciune au venit
Și-n rugăciune se vor întoarce

Din posesivul afectiv mă trezesc în miezul nopții sufletului
Alerg la ușă să deschid

Doamne, bine ai venit!
De când te aștept să îți spun
Să îți mulțumesc că văd, aud, gândesc,
Că simt, trăiesc, iubesc!

Ziua 2 Marți

Lumina cerească se așează pe acoperișuri de amărăciune,
Pe cupole de deznădejde, pe garduri de despărțire,
E noaptea cea sfântă a profunzimii și unirii
Un pământ urmează cerul în luminoasă misiune
De a repune ordine în sufletul omenesc
Lumina înaltului cade nobil pe pământuri fierbinți
De freamăt de veste și necrezare cuprinse
Candele inimii se aprind într-o suflare
Chemate să creadă, să crească și să reverse
Iubirea venită pe lume în iesle
Mântuitorului în dar de Crăciun
Sate, orașe mulțumire-n cântări îi aduc
De vremuri apăsați mulțime de oameni
Liberi de greu se înnoiesc în lucrarea credinței
În patria Tatălui ceresc

Ziua 3 Miercuri

Spre sfârșit grăbesc fără încetare,
Fapte jumătăți se împiedică-n uitare,
Gânduri de bine își iau rămas bun de la omul de acum
Îl împing spre mâine fără părere de rău
Doar va judeca, va greși, va uita,
Își va alunga menirea cea bună a venirii pe lume
Și din nou va alege pe dos omul fără rost

Dar omul cel vechi în suflet Fiu
Își aduce aminte de ale Tatălui cuvinte
Și-n noul ce vine își aprinde rug
Din amintire, din binecuvântare și rugăciune
Vechiul cel nou îl cuprinde pe sine
În veșmântul credinței, în întinderea crucii
Iar omul cel nou purtat în ființa lui Dumnezeu
Se naște lumii cu blândețe spre echilibru, egal și liber
Nevrăjmășit de lipsuri, neîngreunat de iluzii

Ziua 4 Joi

O fărâmbă de lumină se ivește la fereastra mea
Ba e ochiul, geana de lumină apasă noaptea grea
Camera obscură de dezvoltat filme are o ușă pe care iese întunericul
Și pozează nonșalant, monocromatic, universul

Ochiul meu clipește în ritmul aparatului de fotografiat
Cu degetul index apăs butonul, cordul e radiografiat
Realitatea fățarnică mă privește de după lentilă, eu mă apăr
Dintre justificative mărunte, scaldat în lumină descopăr

Căutătorul perfecțiunii, abolitorul nevoii de a se analiza
Uită că defectul său major este însăși lentila sa
Focalizând pe nedreptul, neînțelegătorul, staticul decor
Ascunde privirea, mărturisirea vinei de a fi om

Ziua 5 Vineri

Omul haină de lumină poartă
Lună-n gând și soare-n faptă
Înțelepciunea cuvântului său
Dăruită de bunul Dumnezeu
Calcă pe cărarea dreaptă
Ținând slova cea cerească
Calcă pe cărarea strâmbă
Rugând îngerii să vină

Ziua 6 Sâmbătă

Pentru a învăța limba sufletului avem nevoie de bunătate
De sinceritate, de voință și credință
Pentru a nu rămâne repetenți zilnic noi spunem cuvântul pe silabe
Bu-nă-ta-te
Gata, îl știu ! L-am învățat pe de rost !

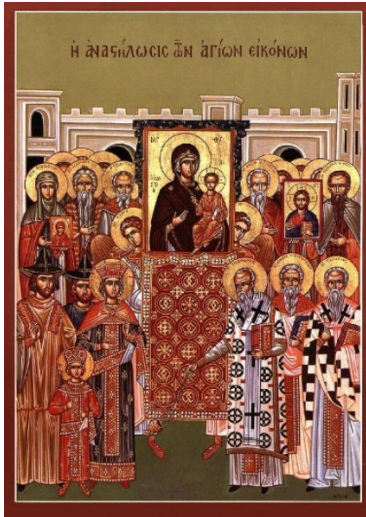
Cobor în sala de examen și îmi dau seama că rostesc, dar cuvintele nu-mi ies
Se aude o ploaie tăcută în tavan
Din privirile dezaprobatoare îmi dau seama că în van
Am silabisit dacă îmi lipsește bunătatea
Din inima când umblu cu pași de elefant
Pentru a a junge în căsuța unui melc
Silabisesc și repet

Bunătate, cuvântul mi se încolăcește ca un labirint în jurul gândului
Îl cuprinde și mă salvează de la eșec.

De acum știu, bunătate nu-i de silabisit.
Bunătatea-i de pus în supa pentru suflet când un oaspete se arată,
De îmbrăcat un friguros când frigul îl apasă,
De dăruit când la magazinul de emoții e închis
De primit când lecția de suferință ia sfârșit.

Duminica 1 din Post, a Ortodoxiei

Duminica inimii

În limba clară minții vaste
Vorbesc sufletul în înălțimi celeste
În cuvinte alese, în gesturi atente
În mângâierea blândului Iisus
Ținut icoană
În inima noastră acaparatoare
De orizonturi călătoare
În iluzii dese și felurite
Trecute prin viața unei clipe
Chemate prin cuvinte diferite.
Cinstită de oameni și aleasă,
O intrare într-o lume de limbă sufletească
De smerenie și îmbrățișare
Cine nu are să caute mai ades

Trupul de taină al duminicii inimii
Care se prelinge încet
Pe trupul nostru de carne
Și-l trage iscusit pe culmea
Înaltei zile siderale.

Ziua 8 Luni

Sunt eu

Omul ce iubește și ascunde
Dorul fără frâu în sufletul păgân
De trecerea lor, a oamenilor dinainte

Trec prin mine și visez drumul greu
Pietre se prăbușesc în visul nopții
Le simt căzute în trupul meu
Le simt vii în urechea mea

Sunt un trup de pietre
Sângerează apusul în mișcarea lor
Grele, ascuțite, gălăgioase
Cutremură pământul în căderea lor

Ele și eu, ne zgâriem în frângerii paradisul
Contuzii rebele sărută pământul
Pietrele infinitului aruncate în mare

Ziua 9 Marți

Oare răbdarea de a fi mi se cuvine ?

O uit de când am fost născut

Pășesc în grabă fiecărei clipe

Adio spunând lui Dumnezeu.

Oare răbdarea de a trăi mi se cuvine ?

Viața mi se pare un deziderat al depărtării

Aspir mereu să trăiesc o utopie

Obolesc să înot spre un pământ depărtat.

Oare răbdarea de a iubi mi se cuvine ?

Veșnic vreau să primesc precum dăruiesc,

Măsură mea e străină și totuși în ea cred,

Mai departe nu văd și aștept.

Oare răbdarea de a crede mi se cuvine ?

În câte munci risipesc energia unei lumi

Plăsmuite în suflet, răstignite în vremuri

O corabie mă primește, alerg. Răbdarea.

Ziua 10 Miercuri

Dăruiește !

Ai sau nu ai chef să îți începi ziua cu Dumnezeu, dăruiește

Din timpul tău ceasului deșteptător dăruiește-i un gând bun

De trezire pentru întreaga ființa ta chiar de-i înțepenită în gânduri!

Trezește binele din tine !

Pune-l pe picioare cu gânduri senine

Nu cu « trebuie să fac asta pentru că pe fruntea mea scrie » :

Normă întreagă de mama, soție, angajată, cine mai știe

Câte roluri se perindă prin sufletul femeilor ce îmbracă mai multe haine deodată

De la bucătărie, curățenie, șofat, ridicat, la spălat, călcat, la scris un roman

Cu litere de flăcări, cu limbi de cuțite ce despică mintea universului

Într-un hău în care zi de zi femeile cad în uitare

Trezește binele din tine!

Sună ceasul și parcă spune lucrurilor pe nume.

Tastatura calculatorului înghite rate la bănci, haine de copii cuminiți,

Cursuri extrașcolare și alte invenții pentru a ține părinții ocupați

În cotidianul în care își ascund zâmbetul de exaltare,

Își pupă copiii cu gânduri de săpun

În baloane departe se duc cuvintele : « Cu Dumnezeu înainte ! »

« Va fi bine ! » « Vei reuși ! » « Ai încredere ! » « Mulțumim lui Dumnezeu ! »

Aceleași gânduri ce le spală cotidianul nebun în care înoată uitând îndată
Că s-au trezit și unicul gând e cel de legătură între un somn și o zi în care o iau
de la capăt.

Dăruiește binele din tine !

Nu-l ține legat cu frânghia de aur prețioasă ce face din oameni prizonieri

Peste un ținut de tăceri

Binele-i acolo din începutul zilei și așteaptă, martor plăpând,

Să-l dăruiești în gând oriunde, oricând

Trezește binele din tine!

Ziua 11 Joi

Postul e darul iubirii

Legătură între oameni și sfinți

Pământul și cerul împreună

Ziua 12 Vineri

Din făină de zâmbet am pus de-un aluat

Cu drojdia credinței frământat

Zahăr din buzunarul de la piept presărat

Peste muntele din suflet înălțat

Mi-am suflecat simțurile și m-am încumetat

Profund și încet, cu ochii închiși, s-a înălțat.

Ziua 13 Sâmbătă

Rugăciunea - un șir de rugăciuni, de mulțumiri și binecuvântari

Un șir lung pe care timpul îl înfrumusețează spre veșnicie!

Duminica a 2-a din Post, a Sfântului Grigorie Palama

Rugăciunea inimii

Neîncetat te preamăresc,

Doamne, Dumnezeuul meu,

Caut măsura trupului meu în măsura cuvântului Tau,

Caut măsura întunericului meu în măsura luminii Tale,

Găsesc măsura neputinței mele în măsura iubirii Tale,

Găsesc măsura limitării mele în măsura măririi Tale.

Ziua 15 Luni

Sămânța de cuvânt de vindecare

A răsărit din ghiveciul de la geam

Vreo boare de vânt în treacăt

I-a așezat rodul pentru vrednicie

Trecătorii o admiră de atunci

De când geamurile s-au deschis

Căci fără lumina crescuse și totuși

În lumină s-a desăvârșit

Ziua 16 Marți

În post eu pot să văd frumosul

Atârnat la icoana sufletului

O ghirlandă de tei, de uitare blândă

I-a acoperit fața

Ea mă privește de după anii de praf

Mă vede învechită, ștearsă și rece

Cu gesturi bătrâne, cu dorințe plecate

Mă vede icoana ca pe o nălucă

Pentru care dintre noi e postul nevoie?

Ziua 17 Miercuri

A venit timpul să cresc, acum îmi vor fi fiind bune opincile

Fără formă precisă, doar perechi, între deal și vale,

A venit timpul să îmi amintesc, acum îmi vor fi fiind bune conversațiile

Cu scop precis, întotdeauna cu El, între cer și pământ.

Ziua 18 Joi

Mama se pregătește de rugăciune, acum s-a trezit
Copilul o cheamă, are de hrănit,
Viața o cheamă, are de trăit
Între atâtea și atâtea gesturi de la îm- la dez-
Între salutări și la revedere de la bun- la -nă -tă -să
Icoana îi înregistrează fiecare trezire, zvâcnire
Impregnată în lemnul de la căpătâiul ei
Icoana s-ar putea ruga
Mama se pregătește de rugăciune, a adormit
Ochiul copilului o binecuvîntează

Ziua 19 Vineri

Ei s-au trezit și au adunat flori din grădina
În fiecare petală o ruga
În fiecare tulpină o fapta bună
Ei au pregătit un buchet
Nu se îndură să-l dea, și l-ar ține doar lor
Îl dau în cele din urmă cu dor
În spatele lor grădina a renăscut
Flori cu dor, mai multe, mai bune

Ziua 20 Sâmbătă

În crengi de copac ciripit de păsări

În turlă cântare de înger

În clopot dangăt de duh

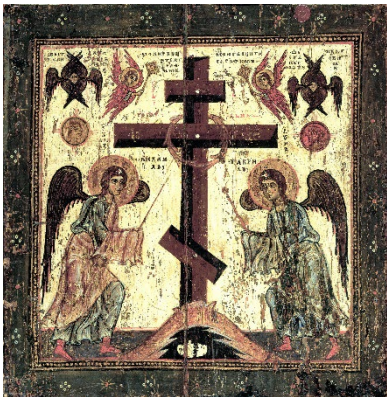
Pe cărare verde și puf

La ușa îmbrățișare și tihnă

Altarul oglindă și credință

Duminica a 3-a din Post, a Sfintei Cruci

Sfânta Cruce

Într-o catedrală din Apus

O cruce vie se arată

Sfântă, cu mâini de aur așezată

Pe inima aceluia preot ce o va duce negreșit

Pe drumul său înfăptuit

Cu fiecare pas înspre altarul viu

În ochii săi arhangheli buni
Au poposit din slavă
Și-l țin de mâini și-i pun veșminte
De bunătate și candoare
De înălțare și iertare

Din darul vieții necuprins
Răsare în lumină
E-un nou arhanghel
De-l vedeți să știți că e cuprins
În mâna nevăzută
A rugăciunii din prezent
În gândul-tată univers

O suflare de viață din ochii Maicii
Se pogoară asupra unui ideal
Născut din cer înspre pământ
În bunul nostru prea-cuvânt

Din darul vieții se înalță
O cruce în inima cea dreaptă
Ce n-are cum se îndoii
De-i multul prea puțin sau nu
De-i răul bine pentru ochi
De-i bine rău și înapoi
Să vezi în inimă fiori
Din trup de lut și asemănare

Cu Sfântul, Marele, Iubitul,
În inima lui Dumnezeu.

O cruce de lumină
Între pământul credincios
și turla cerului albastru.

Ziua 22 Luni

Aștept și aștept, lărgesc marginile nerăbdării
Dincolo de așteptare e cerul albastru
Devin o petală în căutarea vântului, aștept
Ating pământul, mai cutreier o vale, un deal
Îmi aduc aminte de uitare și aștept
Între timp nerăbdarea mea răsplătită
A devenit mulțumire

Ziua 23 Marți

Învață să primești precum pământul lumina
Învață să iubești precum mama pruncul
Învață să creezi precum sculptorul piatră
Învață să îmbrățișezi precum copacul cerul
Învață să treci precum apă valea
Învață să daruiești precum fructele livada
Învață să ierți precum clopotul zarea

Ziua 24 Miercuri

Din câmpia tinereții sale, trecătorul îmi dăruise o floare.

Cireșul său, spunea el: - E încărcat cu daruri!

Pentru fiecare ce-l privește cu mirare, el are o întrebare:

- De unde ești?
- De unde vii?
- Din ce părinți cuminți copii fost-ai cândva sămânța de bine, de presărat în lume, în zările Învierii, sub îmbrățișarea serii?

Ziua 25 Joi

La târg, la piața de neajunsuri, la trocul de emoții,

Unii iau pe datorie: păreri de rău, deznădejde, rușine,

Vinovăție, ura, minciună, invidie, ...

Carul cu astfel de chilipiruri e mare

Vai, să scapi în el acul părerii de rău, și comerțul s-a dus!

Din lumea-prăvălie nu mai rămâne nicio pălărie

Pier florile de mucigai din galanterie

Nu-i bai, ac de cojocul lor să fie!

Lumea e doar o câmpie,

Pe cadrul ei proiectez planurile pe care le vânez

și de calapodu-i prea mic

știu să ajustez un pic

Croiala mai stramtă să-i fie

Doar îmbrac o Bucurie

Din bine în mai bine îi urez

Să mă țină trează, să lucrez,
Pentru Sănătate și Înțelepciune
Știu că investițiile sunt bune
și atunci plimbarea de seară sub felinar
Îmi va aduce mântuitorul Dar!

Ziua 26 Vineri

Doamne, tremurul nopții mă cuprinde
Cămășa de amintiri se frânge-n petale
Fragile zbateri, parfumuri goale, spini căzuți,
Calc pe ofrandele căderii, drumul pavat al uitării

Din carnea mea cresc muguri și frunze,
O vale-mbătată-n aburul zilei mă-mbracă
Viața din mine tresaltă în flori, mirosuri, fiori
Spinii cei noi împlânziți în zâmbetul meu

Din mine piere negura neamului meu
și-n mine se așează mântuitoare taină!

Ziua 27 Sâmbătă

Bunavestire, 25 martie

Fie mie după cuvântul Tău!

- Cuvântul tău mi-a adus

În dar o omenire

Ce-l cată veșnic pe Iisus

În har și mântuire.

- Bunătatea ta mare,

Maică a puterilor,

Fie răsplătită tare

În vecii vecilor

- Primesc în sânul meu

Cu toată dragostea

Pe Domnul Dumnezeu

Spre mântuirea mea.

- Tu, Maică bună, oare știi

Cu viața-ți simplă și smerită

Te pui în slujba celor vii

Spre viața veșnică dorită.

- Primesc și dăruiesc

Iubirea pură, lină,

Prin viața ce-o trăiesc

Spre veacuri de lumină.

- Darul tău cel scump

Va fi mereu prezent

Spre luptă și triumf

În al vieții sens.

- Îți mulțumesc ție, înger bun,

Din veacuri de lumină

Mă binecuvântezi acum

Cu aripa-ți senină.

- Domnul cel mare te înalță

O, maică a puterilor

Să fii aproape în distanță

Să dai putere oamenilor.

Bunavestire, 25 martie

Oare de câți îngeri avem nevoie în viața noastră

Ca să vedem sensul verbelor ce ne pun în mișcare, Sensul adjectivelor ce ne cresc

Sau sensul substantivelor ce ne definesc?

În jocul lui verba volant, scripta manent.

Când îngerul cel mic îți binecuvîntează ziua cu un pupic

Te descoperi văzut, iubit și mic

Mareția iubirii lui e dată de mărimea aripilor supradimensionate,

Ce îi atarnă nevăzute în spate.

Când îngerul cel mijlociu îți poartă mireasma și atingerea

La gât deasupra inimii

Ca și când s-ar înveli cu gesturile materne ale unei mame universale

Te descoperi prezentă și vie în gânduri, în inimi, în chipuri

Când îngerul cel mare te acoperă cu aripile sale

Te descoperi în fața unui altar

Din care se hrănește întregul univers

Prin litere, sunete, zvâcniri de sens

În jocul lui verba volant, scripta manent.

În jocul lui verba volant, scripta manent.

Prin litere, sunete, zvâcniri de sens

Din care se hrănește întregul univers

Te descoperi în fața unui altar

Când îngerul cel mare te acoperă cu aripile sale.

Te descoperi prezentă și vie în gânduri, în inimi, în chipuri

Ca și când s-ar înveli cu gesturile materne ale unei mame universale

La gât deasupra inimii

Când îngerul cel mijlociu îți poartă mireasma și atingerea.

Aripi îi atarnă nevăzute în spate

Căci mareția iubirii lui e dată de mărimea aripilor supradimensionate.

Te descoperi văzut, iubit și mic

Când îngerul cel mic îți binecuvîntează ziua cu un pupic.

În jocul lui verba volant, scripta manent.

Ca să vedem sensul verbelor ce ne pun în mișcare,

Sensul adjectivelor ce ne cresc

Sau sensul substantivelor ce ne definesc

Oare de câți îngeri avem nevoie în viața noastră?

Duminica a 4-a din Post, a Sfântului Ioan Scărarul

Scara cerească

Învăță-mă să număr în ordine crescătoare

Virtuțile cele de viață înălțătoare

Din infinitul bucuriei Tale

Să urc pe scara cea de ființă dătătoare

Învăță-mă să număr în ordine descrescătoare

Păcatele cele de viață muritoare

Din infinitul iertării Tale

Să ușurez urcușul pe scara izbăvitoare

Ziua 29 Luni

Scara

Scară spre cer

Ieri pentru azi

Azi pentru mâine

Niciun pas în gol

Nicio privire-n genune

Din cuie topite oameni

Cuvinte urcă

Fiecare treaptă o rugă

Înșirate umbre pier

Priviri pironite

Mâini de cer

Ziua 30 Marți

Cu brațele deschise cămașă de botez

Din dulapul vremii mă cheamă să visez

De-i noapte ori lumina îmi spune: - Nu uita,

Eu nu sunt mică, dragă, dar tu să știi ceva:

Orice pe lumea asta nu-i pe mărimea ta!

Așadar, nu lua pe suflet pentru măreția sa,

Tu poartă-n tine darul și gândul cel străbun

Mai mare decât tine nu ai nevoie oricum

Tu ești măsura veșnicului har cuprins

În suflet, în ziua mare a botezului sfânt!

Ziua 31 Miercuri

Fiecare zi o mulțumire pentru viața dăruită din lumina Tatălui Ceresc!

Fiecare oră o rugăciune pentru devenirea într-un frumos!

Fiecare clipă cântare a unui melos duhovnicesc!

Ziua 32 Joi

Din pâinea binecuvântată se frânge iubirea în bucăți nenumărate,

Din potirul de har se împarte iertarea tuturor,

Din ochi de icoană ne privesc sfinți cu puterea

Darului dumnezeiesc!

Ziua 33 Vineri

Mergi înainte pe drumul luminii

Apleacă ureche doar la cuvintele bune, șoptite,

Născute din gândul cel bun, nevătămător

Oameni, stări, emoții te vor trage în jos

Rămâi sus, lângă adevărul inimii!

Ziua 34 Sâmbătă

Biruința binelui se așterne peste oameni, case, vise,
Frumosul din inimă, dăruit de Hristos,
Ne așează duios în starea unui credincios
Când păcăliți de frică, atinși contagios,
Ne găsim sprijin în adevărul simplu
Oricât de singuri, îmbrățișați de Hristos.

Duminica a 5-a din Post, a Sfintei Maria Egipteanca

Spre lumină

Dintre valuri de întuneric ce străbat culoarea zilei
De la ocră la albastru, de la verde la carmin,
Toate mor în pleopa nopții într-o geană de pelin
Iarăși noaptea cea amară se cuminecă-n vecie
Din potirul de lumina își ia aripi de tămaie
și aprins fumegă noaptea până înspre Înviere
Un trup tainic de lumină

Ziua 36 Luni

În mâna întinsă a unui copil o floare a poposit

El o îndreaptă spre oameni, un salut, o privire și atâț

Se despart o clipă și cresc

Se reîntâlnesc

Ea în lemnul altarului cupă

El în odajdii de duh cusute

Spre împărtășanie e întinsă

E mânuța ce-l ține pe Dumnezeu

Ziua 37 Marți

- Ce scie, mama, pe ele?
- Sa fii bun si vei darui bunatate!
- Painile acestea au reteta pe ele! Nemaivazut!
- Am auzit, dar tu ai stiut?
Respecta reteta de paine cu bunatate!
- Reteta e pentru oameni, nu pentru faina.
- De aceea cand coci sa ai inima plina
de rod, de putere, de har, sa pui acolo ce stii tu mai bun!
- Sa culegi frumos literele si sa le asezi cu rost.
- Ca un puzzle pentru Hristos!
- Si daca l-as invita in viata mea?
- Atunci te-ai putea juca, da!
- Si nu doar atat, ai putea framanta
aluatul pe care ai scris cu inima ta!

Ziua 38 Miercuri

Manutele lor în mâinile mele
Contururi ce se cuprind
Îmbrățișarea pâinii, a soarelui, a muzicii
Tot ce-i mai frumos cuprind mâinile
Suflet au ele și trup
Noi suntem purtători ai mâinilor
Împreunate

Ziua 39 Joi

Mă uit în mine și văd o prăpastie
Sunt sus pe vârful muntelui
Josul meu nu mă mai împresoară
Sunt sus
De acolo văd marea și oamenii
Înghesuiți la baza muntelui
Unii vor sui puțin, alții mai mult
Îmi fac cu mâna
Realizez că salutul e o îmbrățișare
Gândurile noastre se întretaie
Mai tare ca piatră e gândul ce a parcurs muntele
Mai strânsă că o îmbrățișare e rugăciunea

Ziua 40 Vineri

Privesc cerul senin

Rugăciunea lui e lumina

Privesc floarea deschisă

Rugăciunea ei e culoarea

Privesc pământul moale

Rugăciunea lui e natura

Aud apă zglobie

Rugăciunea ei e vindecarea

Aud ploaia picurând

Rugăciunea ei e creșterea

Aud vântul singur șuierând

Rugăciunea lui e îmbrățișarea

Simt căldura soarelui în iarbă

Miros frumful din fiecare petală

Îmi afund călcâiul în sol

Sar pe o piatră și beau

Din căușul palmei apa

Se strecoară în suflet și-n vânt

Ziua 41 Sâmbătă

Primăvara se arată sfios
În chipul Domnului Hristos
Imaculate ființe de duh
Cresc ghiocerii spre văzduh.

Sufletul primește harul sfânt,
Maica privește spre Pământ.
Har din iubirea sufletului ei
Aprinde curate în inimi scânteii.

Râu de lumină, albie de dor,
Răsunet de cântare în ceresc cor
Chemat să simt, să aud, să privesc
Binecuvântarea mă-ndeamnă să primesc.

Daruri sfinte Hristos îmi pune înaintea,
Din bunătatea inimii Sale cuvinte
Sufletul meu și al tău îl înmoaie în har,
Nu mai suntem oameni, am primit dar.

Din Postul adânc ființă nouă zămislită,
Lumea cea veche prin cuget înnoită,
Dispuși să tindem spre patria cerească,
Să înviem în lumina dumnezeiască.

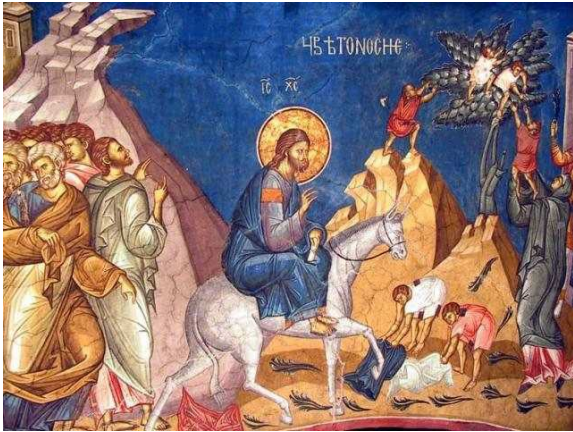
Ne-am înfrânt orgoliile și ciuda-n cenușă,
Ne-am înfățișat goi la a Creatorului ușă.
Pier contururi de justificare și cerere
Renaștem liberi și curățiți de Înviere.

Darul Său e al meu pe vecie
Un infinit mântuitor doar mie.
Sorb noul om din potirul nesecat
Știu cine sunt, m-am aflat.

Hristos, discret și profund, m-a îmbunătățit,
M-a înviat din nemulțumit în mulțumit.
Mă rog să păstrez binele nou încredințat
Spre Slava Tatălui ce mi s-a arătat.

Duminica a 6-a din Post, Intrarea Domnului in Ierusalim

Floriile

Printre flori și cuvinte ne intră în inimi
Un Cuvânt întrupat să ne sprijine bine
Pereții inimii crăpați de mâhnire, furie, tristețe,
De toate cele izvorâte din noi să ne apere la întoarcerea înapoi.
O floare crescută în umbra tristeții se deschide la trecerea soarelui vieții.
Din griji, teamă, regret, judecată învie îndată
Florile păcii, iubirii, libertății.
Îl așteptăm cu ochii mari de speranțe, cu licărul stins
Ca după atâtea drame la care-L supunem asupritori
Și-L uităm zi de zi, îl cufundăm în noroi pentru scuzele palide de apoi.
Cu flori și miresme ne încununeaza El calea,
Cu chemări și înțelegeri necuprinse în grai,
Cu icoane pictate șuvoaie în acuarelă de rai,
Cu sinele din însăși sursa existenței pe Calea
Ce El o asumă întâiul, Fiul.

Dincolo de cuvinte, să-i fim însoțitori tainici de drum,

Să creștem florile absolutului în grădina noroi

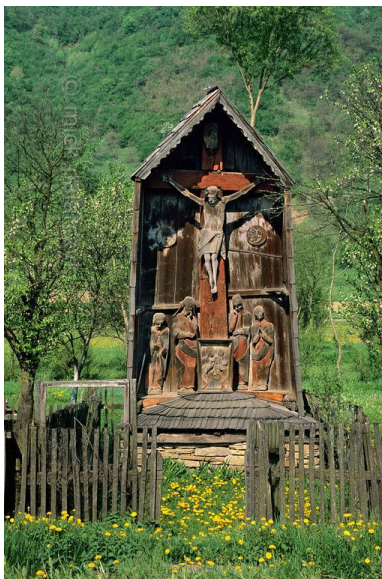
Prin imersiunea Tatălui în noi.

El intră și aduce pacea în inima noastră Ierusalim.

Săptămâna Mare:

Lunea Mare

Troiță interioară

Din îmbrățișarea lumii
Trupul falnic ți-l ridici
Falduri picurii luminii
Fruntea Ta în spini, aici.

Furnicarul de cuvinte
Gol e, trist și apăsător

Vechile aduceri aminte
Din izvorul nesecat

În unirea unei aripi
Cu pământul răbdător
Se cutremură uitări
Din fuiorul curgător

Toarce muma gândului
Firul aspru urzitor
Rărunchii pământului
Sufletul înălțător

Din pecetea de cuvinte
Hrană pentru muritori
Se revarsă mai-nainte
În potir de leac și dor,

Iarăși trupul de lumină
Se închină în treime
Și din falnică tulpină
Răstignește profunzimea.

Marțea Mare

În candela ta, Doamne, îmi înmoi inima
Aprind necercetarea cu lumina,
Bat la poarta cunoașterii Tale și frâng
Gândurile ce mă apasă pe rând,
Nevoile ce nu conținesc.
Ca să ajung la Tine, Tată Ceresc,
Mă afund în boli, în ceartă, în nevoi
Mă îndepărtez și cerșesc timp.

Lumina nu-i timp, ci asemănare
În duhul făpturii Tale.
Din candelă Ta, Doamne, îmi iau lumina.

Miercurea Mare

Toate sunt ale mele și în ele mi-am făcut casă
Nu o pot duce și mă înghite această fiară
Crescută din ființa mea și hrănită din neputințele mele
Nevăzutul păcat mă însoțește și ades trăiesc visul lui
Abandonat și gol.

Lumina pătrunde în crăpătura din sufletul meu
Subțirimea și îndrăzneala i le iau drept încăpățănare și rușinare
Eu, omul de trup și de singurătate ce am devenit

E grea lepădarea de ceea ce sunt
E frumoasă chemarea spre ceea ce Dumnezeu mi-a șoptit

Minunea se înfiripă în sufletul meu prin munca Sa
În brațele morții lepăd iadul
În brațele vieții regăsesc raiul

Joia Mare

I

Eram copil și am văzut în colbul de pe drum
Urme de pași, adânci și grei. Purtau sub gândul rugăciunii
și-n traista sufletului mut o anafură sfințită
Nu cutezau să se atingă, în colbul sufletului lor,
Nici cu un gând, nici cu o vorba de Domnul lor.
El îi hrănea în răsărit și-n asfințit cu har și pace
Din ochi deschis în ochi închis, cu glas și fără glas
El le dădea ulcior de adăpare. Gâtlej uscat, suflet fugar,
La El cereau iertare.

Din colbul lumii El i-a scos, picioare le-a spălat,
Nu care cumva războaie, foamete, urgie
Să îi abată ne-ncetat de la calea lor spre Înviere
și din smerenie de atunci pașii lor pe drum se duc.
Înaintași.

II

De or mânca, de n-or mânca, mama bătrână le face lor
Din semnul Crucii pogorât și din făină slobozit
O vrednică gustare din care noi pitiți, copiii,
Pe sub cerga învelitoare, cu ochiul vom fura-nțelesul
Zilei de Joi Mari și-om număra, și-om sta așa până ce-om crește mari
și om pricepe de ce Om și Dumnezeu El ne-a fost dat
De ne vede, de nu ne vede, la spovedit și la cuminecat

Inima ne-a tresălta ferice și ne-om aduce aminte-ndat'

De Cina cea de Taină și de străbuna ceea

Ce-o vom găsi în sufletul curat, în lumină, la-'nviere.

Vinerea Mare

În ochii mici de copil Iisus Hristos e răstignit,

Înțelegerea lor nu poate trece atât de ușor peste iubirea dintre tată și fiu:

- De ce tatăl îl lasă așa ?

Creștem și ne răstignim

Cel mai adesea pe cruci false pe care ni le cumpărăm cu laude și lingușiri

Să fim în rândul lumii ce își poartă crucea ostentativ

Să fim compătimiți

Devenim falși plângând aieva păcate închipuite la modul cel mai puțin dăunător

Dacă s-ar putea crucea să fie de carton, piroanele lipite, iar cununa de catifea

Cam așa e varianta personală de slăbiciune omenească

Mântuitorul, în schimb, să rămână răstignit de două mii de ani spre aducere aminte

și atât, pentru că cel mai cuminte e să ne prefacem,

Să fugim de răstignirea reală căreia să mă supun în fiecare zi

Să accept cuvintele defăimătoare spre adevărul personal

Să nu ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea cu mântuirea

Ca să ne caute și noi să nu fim

Crucea adevărată a răstignirii o îndepărtăm

Nu ne supunem, fugim de ea și de la capăt în fiecare zi

Această înseamnă că am uitat sensul primar de creștin

Cum ar fi dacă în fiecare zi aș răstigni trufia, mania, încăpățânarea

și toate celelalte?

Nu s-ar mai ține scai de mine pentru că sensul firesc al vieții le-ar integra

În recunoaștere, curățire și mântuire.

Sâmbăta Mare

Din fiul al tanguirii mă vei ridica, Doamne,

și-n sălașul rugăciunii mă vei învia

Calea me o vei îndrepta spre smerenie

Cugetul meu înspre înțelegere

Trupul meu înspre înviere!

Învierea

Urcușul muntelui se surpă-ncet sub pașii noștri tot mai grei
Ce-L răstignesc și uită crucea în lepădarea cea amară
De cele sfinte ce-am primit, botezul sfânt de îngrijit.
Din târgul cel nebănuț, al lumii carusel de ochi
De buze, guri flămânde și suflete nemângâiate
Privesc pieziș spre libertate uitând de locul cel ceresc
La care Tatăl ne așteaptă doar să ne primenim
Urzeala cea de patimi s-o lepădăm noi lumii, goi
și crucea s-o îmbrățișăm, în pielea noastră s-o-mbrăcăm
Ca toată lipsa și uitarea să își găsească în noi chemarea
Din locul gol ce le-a născut să se întoarcă întreit,
Din ochi și inimi să chemăm patimile înapoi
Să le hrănim, să le vedem, să le rostim și apoi
Să ne îmbrăcăm în cămașa dăruirii și să urcăm și noi
Pe cruce lângă Domnul Sfânt spre Înviere!

Hristos a Înviat!